

MANNEN IN HET ZWART

Doe mij vandaag (of morgen, als dat in verband met drukke carnavalsbezigheden beter uitkomt) eens een lol...

Start uw computer op - helaas is de nu volgende tip alleen bruikbaar voor wie de digitale weg bewandelt - en ga naar <http://www.youtube.com/watch?v=ZV-r1oEwnJg>. Nou? Dat is genieten, toch? Een heboel van wat tot nu toe in deze rubriek over de zwartepakkenbrigade is gezegd, komt daar in kort bestek voorbij. Op muziek gezet en door Henk Kroese van passende beelden voorzien. Het is een hilarische combinatie.

Mansluuj mit kepkes. Ik kende het liedje natuurlijk wel. Het is voor mij - met alle respect voor wat de heren verder nog gecomponeerd hebben - het mooiste nummer uit het rijke repertoire van het Heerlense duo Paul (Münstermann) en

foto Harry Heuts

Leo (Keularts). Ik weet niet of veel van mijn ex-collega's uit het zwartepakkengilde die mening delen, maar telkens als ik het hoor, schiet ik weer in de lach. *De kuëninge va*

karnaval, d'r vastelaoveskak... Ik kan me zo voorstellen dat die kwalificatie niet echt in goede aarde valt bij menige carnavalsbobo die *gewiechtig en in frak* meent dat de *vastelao-*

vend staat of valt met zijn doorluchtige aanwezigheid. *Mansluuj mit kepkes* draait er niet omheen, dringt meteen door tot de kern van de zaak. Stel je niet zoveel voor, sta je altijd achteraan, krijg je nooit eens een veer in de kont? Ga dan bij de raad van elf, hang een medaille om je nek, zet een *kepke* op je kop en ze *lepsje dich aaf...*

Het is misschien even slikken, heren in het zwart, maar - in de woorden van Paul en Leo (voor deze gelegenheid doen we het even in het algemeen Nederlands): „Wie om zichzelf niet lachen kan, die wordt vanzelf kak...”

Ik heb er de afgelopen dagen tijdens mijn 'veldtochten' door het Limbursse *vastelaoves*-landschap nog eens speciaal op gelet, en ik moet zeggen: het valt best mee met het vermogen tot zelfspot van de mannen in het zwart. De meesten realiseren zich heel goed dat carna-

val een spel is, een spel waarin de prins en de raad van elf een door traditie en protocol bepaalde rol vervullen - en dat vooral ook met overgave dienen te doen - maar ook een spel dat te allen tijde een spel moet blijven. Zo gauw de spelers zichzelf te serieus gaan nemen, zo gauw de knipoog verdwijnt, is het geen *vastelaovent* meer. Dan wordt het kak. Kouwe kak. En daar krijgen we de rest van het jaar al meer dan genoeg van.

Soit. Genoeg daarover. Vandaag is de laatste dag. Nog één keer het pak aan, de strik om, de muts op. Nog één keer de medailles oppoetsen. Nog één keer doorgaan tot het gaatje. De eindstreep is in zicht. De laatste meters van de marathon lokken, maar stoten tegelijkertijd af.

Dat verdomde dubbele gevoel...

g.urlings@mgl.nl